

Η βλασφημία και η ευγένεια

Η ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΓΙΟΤΗΤΑ χαράσσονται πρώτα βαθιά στην ψυχή του χριστιανού και μετά αποτυπώνονται στις πράξεις του

Σύμφωνα με τον Άγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως, οι χριστιανοί έχουν χρέος, σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου, να γίνουν άγιοι και τέλειοι. Η τελειότητα και η αγιότητα χαράσσονται πρώτα βαθιά στην ψυχή του χριστιανού και από εκεί τυπώνονται και στις σκέψεις του, στις επιθυμίες του, στα λόγια του, στις πράξεις του. Ετσι, η χάρη του Θεού, που υπάρχει στην ψυχή, ξεχύνεται και σε όλο τον εξωτερικό χαρακτήρα. Ο χριστιανός οφείλει να είναι ευγενικός με όλους. Τα λόγια και τα έργα του να αποπνέουν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί στην ψυχή του, ώστε να μαρτυρείται η χριστιανική του πολιτεία και να δοξάζεται το όνομα του Θεού. Οποιοι είναι μετρημένοι στα λόγια, είναι μετρημένοι και στα έργα. Οποιοι εξετάζει τα λόγια που πρόκειται να πει, εξετάζει και τις πράξεις που πρόκειται να εκτελέσει, και ποτέ του δεν θα υπερβεί τα όρια της καλής και ενάρετης συμπεριφοράς. Τα χαριτωμένα λόγια του χριστιανού χαρακτηρίζονται από λειψότητα και ευγένεια. Αυτά

είναι που γεννούν την αγάπη, φέρνουν την ειρήνη και τη χαρά. Αντίθετα, η αργολογία γεννάει μίσση, έχθρες, θλίψεις, φιλονικίες, ταραχές και πολέμους. Ας είμαστε λοιπόν πάντοτε ευγενικοί. Ποτέ από τα χείλη μας να μη βγει λόγος κακός, λόγος που δεν είναι αλατισμένος με τη χάρη του Θεού, αλλά πάντοτε λόγοι χαριτωμένοι, λόγοι αγαθοί, λόγοι που μαρτυρούν την κατά Χριστόν ευγένεια και την ψυχική μας καλλιέργεια.

Τι είναι η βλασφημία κατά του Πνεύματος;

Το μόνο αμάρτημα που δεν συγχωρείται είναι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή η αμετανοησία. Ο ιερός Χρυσόστομος μας λέει ότι δεν είναι τόσο φοβερό το να πέσει κανείς. Αυτό σ' όλους μπορεί να συμβεί. Φοβερό είναι το να μην προσπαθήσει να σηκωθεί... (Ιωάννης Χρυσόστομος)

Δεν είναι τόσο φοβερό το να πέσει κανείς. Φοβερό είναι να μην προσπαθήσει να σηκωθεί... (Ιωάννης Χρυσόστομος)

Να παραμένει πεσμένος.

Στο κατά Ματ-

θαίον Ευαγγέλιο διαβάζουμε: «Πάσα αμαρτία και βλασφημία αφεθήσεται τοις ανθρώποις, η δε του Πνεύματος βλασφημία ουκ αφεθήσεται... ούτε εν τω νυν αιώνι ούτε εν τω μέλλοντι» (Ματθ. ιβ', 31 - 32).

Οι πατέρες της Εκκλησίας μας διδάσκουν ότι βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος είναι η συνειδητή αντίθεση στην αλήθεια. Αλλά οι άνθρωποι στην πλειονότητά τους αντιτίθενται ασυνείδητα στην αλήθεια είτε γιατί δεν καταλαβαίνουν είτε γιατί σφάλλουν. Πρέπει να πονάμε γι' αυτούς τους ανθρώπους και να προσευχόμαστε γι' αυτούς, ζητώντας από τον Θεό να τους βοηθήσει να καταλάβουν την αλήθεια και να τους δώσει τη δύναμη να ζήσουν σύμφωνα με αυτή την αλήθεια.

Dimitri Dudko
Ρώσος ιερέας

Βιβλιοπροτάσεις

Κάλλος το Αγιον

Ποιος είναι ο άνθρωπος της ορθοδοξίας; Ποιος είναι ο Θεός του; Ποιος είναι ο κόσμος του; Ποια η Εκκλησία του; Σε τέτοια και άλλα ερωτήματα που αφορούν στη σύγχρονη αυτοσυνειδησία της ορθοδοξίας δοκιμάζει να απαντήσει στο βιβλίο αυτό ο Χρυσόστομος Σταμούλης (αναπληρωτής καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης - Ακριτίας).

ρήσεις

Τι είναι νηστεία

«Νηστεία δεν είναι μόνο να τρώει κανείς αραιά, αλλά και να τρώει λίγο. Δεν είναι φρόνιμο αυτός που νηστεύει να περιμένει με ανυπομονησία την ώρα του γεύματος και να ρίχνεται με βουλιμία -σωματική και πνευματική- στο φαγητό. Η αληθινή νηστεία εξάλλου δεν είναι μόνο στο να δαμάζει κανείς το σώμα του, αλλά και στο να στερείται, προκειμένου να δώσει ψωμί σ' εκείνον που δεν έχει».

(όσιος Σεραφείμ Σάρωφ)

Άντι-Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο

Με μεγάλη ανακούφιση ανακαλύψαμε πώς στις προθήκες των βιβλιοπωλείων κείται «διορθωτικό» πόνημα επιμεληθέν εκ δύο μελών του Παιδαγωγικού Ίνστιτούτου (τὸ πρόσεξεξ, ἀναγνώστη; Ίνστιτούτου καὶ ὄχι Ἰδρύματος), τῶν κυριῶν Ι. Ἀναγνωστοπούλου καὶ Λ. Γκέσου-ρα. Τὸ ὁμολογουμένως εὐχρηστο βιβλίο ἔχει μοντέρνο σχεδιασμό καί, ἐκτὸς τοῦ πιστοποιητικοῦ ISO 9001 (!), φέρει καὶ τὸν πιασάρικο τίτλο «Τὸ λέμε σωστά; Τὸ γράφουμε σωστά;» Ἐφ' ὅσον εἶχαν τὴν εὐγενὴ καλοσύνη νὰ μᾶς ῥωτήσουν, ἀπαντᾶμε πὼς ὄχι, δὲν μᾶς τὰ λένε καθ' ὅλου καλά.

Συγκεκριμένα, τὸ κεφάλαιο «ΑΚΛΙΤΑ ΜΕ ΜΙΑ ΛΕΞΗ - ΜΕ ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ» φαίνεται πὼς διαμορφοῦται ἀναλόγως μὲ τὸ κέφι τῶν δύο κυριῶν, διότι οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν ὅσων γράφονται ἀπὸ τὶς ἴδιες τὸ 2001 (στὸ ἐσωτερικὴς κατανάλωσης φυλλάδιο τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ίνστιτούτου) καὶ ὅσων διαβάζουμε σήμερα στὸ ἐν λόγω βιβλίο εἶναι χαώδεις, ἀκολουθώντας πιστὰ τὴν πρακτικὴ «ὅ,τι τοῦ φανεῖ τοῦ λωλο-Στεφανῆ».

Ἀπὸ τὸν ἐντελῶς ἀνεργάτιστο καὶ ἐπιστημονικῶς ἀστήρικτο διαχωρισμὸ τῶν ἀκλίτων προσέκυψαν δύο κατηγορίες, αὐτῶν ποὺ γράφονται μὲ μία λέξη καὶ αὐτῶν ποὺ γράφονται μὲ δύο. Στὸ διάβα τοῦ χρόνου θεώρησαν χρήσιμο νὰ προσθέσουν καὶ μία τρίτη κατηγορία, αὐτῶν ποὺ γράφονται εἴτε μὲ μία εἴτε μὲ δύο λέξεις, ἀναλόγως μὲ τὸ πὼς ὀρέγεται ὁ γράφων.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ἡ ἔμφροντις προσπάθεια τῆς σταδιακῆς μείωσης τῶν ἀκλίτων ποὺ γράφονται μὲ δύο λέξεις (τὸ 2001 ἦταν 13, ἐνῶ τὸ 2006 μόνο 6) κυρίως ἐπειδὴ τοὺς καρφώθηκε ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦν νὰ γράφονται καὶ μὲ μία. Παραδείγματος χάριν, ὁ ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς ἐπὶ τόπου γιὰ ἄγνωστους λόγους στὸ βιβλίο γράφεται ἐπιτόπου προκαλώντας ὀπτικὸ καὶ νοηματικὸ σὸκ σὲ ὅποιον γνωρίζει πὼς ἡ πρόθεση ἐπὶ συντασσόμενη μὲ γενικὴ δηλώνει α') στάση (ἐπὶ τῆς ὁδοῦ), β') χρονικὴ περίοδος (ἐπὶ τουρκοκρατίας), γ') ἀναφορά (ἐπὶ τοῦ θέματος), δ') μερισμὸ ἢ ἀναλογία (ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης), ἐνῶ ὡς πρῶτο συνθετικὸ σημαίνει α') ὅτι τὸ β' συνθετικὸ ὑπάρχει ἢ ἐνεργεῖ πάνω σὲ κάτι ἢ κάποιον (ἐπιβαίνω, ἐπὶ χυρσος), β') ἐχθρική κατεύθυνση (ἐπιτίθεμαι, ἐπελαύνω), γ') ἐπίταση ἢ προσθήκη (ἐπαυξάνω ἢ ἐπὶ κτητος), δ') τὸ ὑστερόχρονο (ἐπιβιώνω, ἐπιλογος), ε') αἰτία ἢ σκοπὸ (ἐπιβλαβής, ἐπιχαίρω).

Ὅσοι, λοιπόν, γνωρίζουν τὴν ὀρθὴ χρῆση τῆς πρόθεσης ἐπὶ -καί, εὐτυχῶς, εἶναι ἀκόμα πολλοί- ἀντιλαμβάνονται πὼς αὐτὸ τὸ λεκτικὸ μὶσγὴν (ἐπιτόπου) δὲν ἐμπίπτει σὲ καμμία ἀπὸ τὶς προαναφερθεῖσες περιπτώσεις καὶ πὼς οἱ ἀτέρμονες ἀπλοποιήσεις ποὺ ὀραματίζονται στὸ -κατ' εὐφημισμὸν καὶ μόνο- Παιδαγωγικὸ Ίνστιτούτο οὐσιαστικὰ δυσχεραίνουν τὴν ἐναργὴ καί, κατ' ἐπέκτασιν, τὴν λογικὴ σκέψη.

Εξώδικες προειδοποιήσεις καὶ ἀπειλητικὰ μηνύματα στὸ kallisti.vip@gmail.com